Contributed by Bruno De Wit
zaterdag, 08 september 2012 - Last Updated zaterdag, 08 september 2012

De basistekst die op tafel lag op de milieutop in Rio De Janeiro werd door milieuorganisaties een kolossaal falen genoemd. Na afloop waren deze organisaties zo verbolgen dat ze onderhandelde tekst gewoonweg in stukken scheurden voor het oog van de camera’s.

UNEP-woordvoerder Nick Nutall stelt dat er niet meer verdragen en conventies nodig zijn, maar dat het er nu vooral op aankomt om alle verdragen om bedreigde diersoorten, het klimaat, de bossen, waterbronnen en visserij toe te passen. De wetenschap is er , de toepassing laat op zich wachten.

De resultaten in de rapporten van het IPCC (Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering) zijn alom gekend: om een kans op twee te hebben dat de temperatuur op aarde met niet meer dan 2°C zou stijgen moet er –een vermindering van de uitstoot van broeikasgassen met 50 tot 85% tegen 2050; - een aanvang van deze vermindering zich vanaf 2015 inzetten; -in vergelijking met 1990 de absolute uitstoot van broeikasgassen met 80 tot 95% verminderen door de ontwikkelde landen, en intussen tegen 2020 deze uitstoot verminderen met 25 tot 40%; -de relatieve uitstoot met 15 tot 30% verminderen door de ontwikkelingslanden.

Ondertussen gaat de “business as usual” gewoon door. In aanloop naar de top in Rio verklaarde de NASA-wetenschapper en klimaatwetenschapper James Hansen dat ondanks deze verpletterende gegevens de overheden en bedrijven massaal fossiele brandstoffen blijven ontginnen. Daarom pleit hij dat jongeren tegen hun regeringen een groepsgeding inspannen omdat die, aldus Hansen niets ondernemen om de toekomstige generaties te beschermen tegen de effecten van de opwarming van de aarde.

Twee dagen voor de Rio+ top vond in het Mexicaanse Los Cabos de G-20 top plaats waar allerlei regeringsleiders voornamelijk over de Europese schuldencrisis hebben gepalaverd. De reden waarom geen enkele staatsleider het nodig vond om naar de milieutop af te zakken.

Ze houden mordicus vast aan competitiviteit. En dat in een concurrentiecontext waardoor de relance van de kapitalistische groei enkel drastische verhoging van het neoliberaal besparingsoffensief met zich meebrengt, een hiermee gepaard gaande aantasting van democratische rechten, maar vooral een ecologische en sociale catastrofe waarvan we de omvang bijna niet kunnen bevatten.

Gezien de slechte socio-economische toestand heeft links de neiging de ecologische crisis een beetje te onderschatten. Het Europees Vakverbond heeft al enkele jaren “groei” op de agenda staan. François Hollande maakte er bij de Franse presidentsverkiezingen zelfs een van zijn belangrijkste verkiezingsthema’s van.

Echter, een groen kapitalisme is even illusoir als een sociaal kapitalisme, en een combinatie van de twee is pure wishful thinking. Deze combinatie van enerzijds een ecologische crisis en anderzijds een sociale crisis geeft aan de crisis van het kapitalisme vandaag een systemische dimensie, een “beschavingsdimensie” die we nooit eerder zo hebben gezien. We moeten naar een andere economie: een die produceert in functie van de noden van de mensen en rekening houdt met de limieten van het ecosysteem en de hernieuwingsritmen van de ecologische hulpbronnen. En niet langer enkel met de winsten van privé-bedrijven. Dit kan enkel door een confrontatie met het kapitaal, niet door de “relance” van het bestaande systeem.